

OD ISTOG PISCA

Srodnici

JOVICA AČIN

UKRADENI ROMAN

Najbolje kratke priče
po izboru
Igora Marojevića

■ Laguna ■

Copyright © 2018, Jovica Aćin
Copyright © ovog izdanja 2018, LAGUNA

BIBLIOTEKA
MERIDIJAN

Knjiga br. 66

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta
odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

UKRADENI ROMAN

Sadržaj

Gutač.	9
Pilićar u šinobusu.	15
O pisanju.	25
Otac san	29
Vilenjakinja	33
Prošle jeseni, ružina latica	41
Ulične avanture	45
Tutanj	59
Nezapamćena pobjeda	73
Ukradeni roman	77
Autoportret sa <i>Mrtvom prirodom</i>	83
Sto godina kasnije.	91
Crni rols-rojs	101
Idila sa svinjom	111
Život mrava	115
Ruža kao bolničarka	119

Lulita121
Plenidba131
Mrak po grupama.145
Potpaljivač151
Suparnici.161
Odluka.167
Traži se profesionalac.171
Hladna proba175
Meta185
Crna Ruža191
Dijeta za savršeni zločin195
O autoru201

Gutač

Ako jednom odlučite da napustite grad i krenete putem niz Dunav, potom na raskrsnici, kad ste prošli već desetak i više kilometara, izaberete odvojak koji nije obeležen nikakvom oznakom, stići ćete tamo gde sam se i ja našao prošlog oktobra. To je deponija. Jedna od nekoliko koje okružuju grad i gde se odlaže sav otpad sa ulica. I tu živi narod, u skloništima načinjenim od kartonskih kutija ili zardalog pleha. Možda ćete tu sresti, kako se meni desilo, stasitog starca ogrnutog šatorskim krilom, a koji sebe naziva kraljem smetlišta.

Šta je s nama, sve sami ljudi kraljevi! Ovom kao da je neko opalio grozan šamar po ćelavom potiljku, i tu mu je koža na lobanji jarkocrvena, a okolo kosa u boji peska pada ravno i prekriva vrat. Zamršena brada mu dopire do prsa. Seda je, ali sa žučkastim prelivima. Moglo bi

vam se učiniti da ona i nije od dlaka nego od slame, pomalo plesnive. Duge i nakostrešene obrve gotovo mu skrivaju oči koje umeju da se vnu. Oslanja se o oveći bambusov štap. Neće vam dati da prođete; samo će stajati nasred staze kroz krpež i starudiju, bez ijedne jedine reči. Možete ga umilostiviti tek ako mu nešto date.

Ponudio sam mu da puši. On uze načeto paklo cigareta i ne vrati mi ga. Zadah mučka mi je ulazio u mozak dok sam, prišavši mu, pružao ruku, krešujući. On mi jednostavno istrže upaljač i ni njega mi ne vrati, čak i ne zapali. Pošto sam tog jutra konačno odlučio da odem i nikad više ne budem tamo gde me neko može naći, morao sam da počnem s navikavanjem na takve običaje i postupke.

Pre nego što će progovoriti, nekoliko trenutaka je još zurio u mene. – Sad bi ti hteo nešto od mene, je l' – s naporom sam razabrao šta kaže; reči su mu bile poput izlomljenih palidrvaca s kojima je uvek muka da se ne opečete. – E, pa nema ništa. Hoćeš da prođeš, e pa ne može. Nisi, vidim, novi đubretar, ali bićeš jednom. Ne znaš ni ko si ni šta si, ni ko si bio ni šta si bio. Zato sam ja ovde kralj. Jedini sam koji znam.

Sve lakše sam razumevao šta priča, ali moja zainteresovanost za njegov budalasti govor ostajala je na nultoj tački. Ponovo sam počeo da preispitujem svoju odluku o odlasku. Dokle mogu da izdržim u zaboravu, da me gde god bio naposletku vrebaju nevolja i bolest koje nosim u sebi.

– A ti, da odeš, možeš. Samo mi se prvo pokloni, i otpušten si.

Kad su mi te reči, s večitim zadahom, doprle do mozga, malo sam se trgnuo, nastavljajući da gledam ravnodušno u kralja smetlišta.

– Baš si ti jebeni ništak – reče on. – Ipak, evo da čuješ šta znam. Bio sam umetnik koji utoljava svoju beskonačnu glad. S karijerom o kojoj se sneva. Pre nego što sam proglašen za ovdašnje veličanstvo, radio sam po selima i predgrađima kao gutač. Bio sam najveći gutač na svetu. Gutao sam eksere i klince, lance od bicikala, naročito sam voleo makaze i nožice bez drške. Samo bih zinuo, a moja pomoćnica bi mi kroz veliki levak sipala u usta. Iz mene bi se čuo zveket od koga bi se moja publika stresala u neverici. Dobro, gutao sam i komade automobilskih guma, i traktorskih, s tim što je devojčica koja je išla sa mnom za hranu morala prethodno da ih prokuva. Insistirao sam na tome, radi dezinfekcije. Ja žvaćem, gutam, sve se rastura u meni, a doživljaj raste i raste, kao da ležim na leđima, raspet, raširenih udova, žmurim i slušam simfoniju iz podzemnog mineralnog sveta. Obavija me opojna magla. Krv u meni struji burnije. Ha, možeš li da zamisliš?

Nisam mogao. Setio sam se, međutim, da sam davno viđao takve gutače. Setio sam se jednog koga sam kao dete gledao u *Poslednjem dinaru*, na drumu put severa na izlazu iz Zrenjanina, i taj je gutao igle i čiode, ali i vatru.

– Ništa ti nisi video – reče kralj, na mareći za moje uspomene za koje ionako nije mogao znati. – Gutao sam oštro gvožđe a srao vatru. Da sam jeo vatru i duvao plamen, moji obožavaoci bi smatrali da varam. Samo jedared mi se to desilo. Gutao sam presovani i isečeni raonik od pluga, a onda prešao na vatru. Topiš, topiš, lopove, hohštapleru, vraćaj novac, viknuli su. Naivni gadovi, spremni da te se odreknu na prvu glupost u svom pilećem mozgu. Ali sve može biti. Možda su i bili u pravu, možda je to bio lakši način. Vatra istopi metal, i sve na kraju bude užareni proliv u visokoj peći. Inače, sama vatra nije bila problem. Vatrogasna društva su se otimala o mene. Tako je kad ste traženi umetnik. Mogao sam da prožderem oganj. Kad bi negde izbio požar, ako bih se našao u tom mestu, trčali su po mene. Mogao sam s pet-šest udaha da u sebe usisam sve do poslednjeg plamička. Samo bi ugarci ostajali. Ali posle šuškanja da kradem i obmanjujem, okanuo sam se vatre. Privremeno. Još jednom sam radio s njom, ali to je bilo poslednji put. U međuvremenu sam sve češće radio s numerom gutanja mača. Otkupljivao sam stare vojne mačeve koji su rashodovani...

Sve je to laž, rekoh sebi, ali vatra je probudila moju radoznalost, i prekinuo sam kralja usred reči. Šta je s vatrom, glas mi se oteo jače nego što sam hteo.

– A vatra? To bi hteo. Izgleda da ti još niko dosad, tolikom magarcu, nije skinuo mrak.

Da je dreknuo, manje bih se uznemirio, ali on je to prošištao. Izgledalo je da situacija biva složenija, i ne samo zbog raspona u našim glasovima. Neka neodređena pretnja odjednom je bila tu, tek tako.

Da, ili vraćaj duvan i upaljač, odvratio sam, želeći da stvari ostanu pod kontrolom.

Ćutao je. Palo mi je na pamet da moram nešto neodložno da učinim. I učinio sam to protiv sopstvene volje. Automatskim pokretom izvadio sam knjigu i pružio mu je. Poneo sam je sa sobom na svoj put bez povratka.

Evo, rekao sam, to je poslednje što imam.

Knjižica. Epiktetov *Priručnik*.

Kralj smetlišta je munjevito kresnuo moj upaljač i, pre nego što sam stigao da povučem ruku, zapalio knjigu. Ukočio sam se. Zaori se njegov smeh. Onda me zgrabi za članak ruke i tako, pretvorivši moju šaku u mašice, primače goruću knjigu svojim ustima. Razjapi ih i počeo da zoblje knjigu u plamenu. Naposletku je celu pojede. Jedino je garež još bila na mojim prstima koji čudom čak nisu ni oprljeni.

Dok su mu na usta izbijali mehurovi kao kad neki teški predmet, pavši s neba, tone na dno mora, on razgrnu šatorsko krilo. Ako je ceo svet izmišljen da bi se na koncu našao u knjizi, ono što sam video uverilo me je da svaka knjiga, koju biramo za svoje poslednje putovanje, mora biti izmišljena da bi ovaj svet mogao makar donekle da bude verodostojan.

Na licu mesta sam otišao, stotinak metara dalje, do jednog od pregradnika iz Gradske čistoće koji je rukovodio đubretarima i odlučivao o razmeštaju smeća na deponiji. Odlučno sam ga zamolio za posao. Kakva li je moja sreća, zla ili dobra? Hoću li to ikad znati onako kao što zna kralj smetlišta, ali otada sam neprestano uz njega. Skupljam odbačene knjige i njima ga hranim. I učim od njega da i sam gutam knjige, i tako preporučamo umornu materiju i obnavljamo svet.

Pilićar u šinobusu

Uvek sam putovao vozom. U autobusu mi se povraćalo, a i autobuska stanica je bila daleko; do nje sam morao da prođem kroz ceo grad popreko. Ritmično kloparanje i truckanje voza budilo mi je dobre ideje, a uz to me je slatko uspavljivalo, pa sam sanjao čudesne stvari, nikad ništa košmarno.

Kad sam prvi put ozbiljnije bežao od kuće, prošao sam celu Jugoslaviju, od Zrenjanina do Kranja. Najpre sam se, naravno, ukrcao na voz. Krenuli smo zajedno moj vršnjak iz susedstva Tio Maćukat, inače rodom iz Šibenika, i ja, i stigli smo do Beograda, pa smo tamo prespavali u Njegoševoj ulici, ne znam kod koga, a spavali smo u kupatilu. Ja sam spavao u kadi, a on na prostirci pored kade. Bilo je to, kao da se prisećam, kod njegovih rođaka. Ima ih rasejanih po čitavoj zemlji, samo ih više

nema u Šibeniku. Sutradan smo pešice, pomalo lutajući, otišli sve do auto-puta za Zagreb. Bio je to stari auto-put. Stopirali smo, ali nijedan automobil niti kamion nije hteo da nam stane i poveze nas u zapadne krajeve. Najzad nas je ipak, kasno popodne, primio neki polupijani šofer koji nas je smesta pročitao da smo begunci. I mučio nas je svakojako, žaleći što nismo drugog pola, jer on ne voli dečake. Sedeli smo stisnuti u kabini tog drumskog teretnjaka, koji je krivudao po tesnom drumu, i strepeli da nas naposljetku šofer ne prikolje. Na prvom odmorištu na kojem smo zastali, šofer se založio hlebom, slaninom i lukom, zalivajući svoje zalogaje pivom iz boce, i gledao nas popreko. Nije nas ni ponudio. Tio i ja smo bili preplašeni do kostiju i gladni i žedni. Kad se okrepio, šofer je sišao iz svoje kamiončine s prikolicom i pišao po gumi prednjeg točka. Mi smo gledali. Šofer nam je zabranio da iziđemo, iako se i nama mokrilo. Kasnije je, ipak, rekao da ako smo žedni ima samo bocu rakije mučenice, pa neka izvolimo. Nismo prihvatili, jer nas je u taj mah žeđ prošla. Smrklo se kad smo dospeli do sledećeg odmorišta, kod nekog motela. Tek tada smo smeli da se iskrčamo i čim smo kročili na tle, počeli smo da bežimo. Za nama je odjekivao šoferov gromoglasni smeh. Čuli smo njegov povik. „I to mi je hvala, mangupi!“ Trčali smo oko motela, a kasnije zavirivali kroz velika okna motelske restoracije gde je naš šofer cevčio pivo iz krigli. Znali smo da je nastaviti vožnju s tim šoferom bilo opasno. Uto nam je sleđa, a da ga

nismo ni primetili, prišao plavokosi mladić i obgrlio nam ramena. Bio je Nemač, a dolazio je iz Turske. Bio je student bogoslovije u Tibingenu. Spremao se, rekao je, za misionara. Ja sam već prilično dobro poznao nemački jezik, učeći ga još od osnovne škole. Ponudio nam je da prespavamo u njegovoj dvokrevetnoj motelskoj sobi, a mi smo njegovu ponudu bez oklevanja radošno prihvatili, ne znajući šta nas još čeka. A čekala nas je besana noć. Peter je pokušao da nas zavede. Pričao nam je o hamamima u Istanbulu u kojima se prepuštao masaži dok se ne bi onesvestio, i o večitoj ljubavi, o lepoti muškog tela, naročito tela dečaka našeg uzrasta. Mi smo hteli napolje, ali Peter je zaključao sobu i ključ spustio u svoje gaće. Ko hoće napolje, mora da ulovi ključ u njegovim gaćama, rekao je. Čak i da ga ubijemo, ipak ćemo morati ključ da nađemo u gaćama. Zato smo mi ušli u neveliko kupatilo, pa se i mi iznutra zaključali zasunom. Ponudio sam Tiu da sad on spava u kadi, ali nijedan od nas dvojice nije čitavu noć trenuo okom. Petera je, izgleda, izjutra prošla volja za večitom ljubavi i čak nam je ponudio da nas poveze u svom automobilčiću. Bio je to najmanji mogući fiat, a i nismo imali izbora. Ko bi nas, inače, odvezao do cilja? Cilj nam je, istina, bio neodređen. Cilj nam je bio samo da odemo što dalje. Nešto sam znao iz teologije i razgovarao sam s Peterom o katolicizmu i pravoslavlju, o beskonačnosti Boga i ko je razapeo Isusa. Ja sam bio za to da je zločinac Pilat, i da je zločin poglavito politički, a Peter je tvrdio da su za

raspeće odgovorni Jevreji, jer im je Hristos rasturao veru i dirnuo im u Sveti hram. Tio je sedeo pozadi, zgrčen, uz Peterov prtljag. Krišom je preturao po tom prtljagu i otkrio foto-aparat. „Da ga ukrademo?“, zapitao me je. „Nipošto“, odvratio sam mu šapatom, mada Peter ionako nije razumeo ni reč, „uhvatiće nas kao lopove i razapeti.“ Instinktivno sam osetio da bi to mogla biti klopka. Peter nas je kao đavolski bogoslov iskušavao: ako ukrademo i tako počinimo greh, onda smo upali u njegovu zamku i moći će da nas ucenjuje. Nedugo potom, Tio me je ponovo dodirnuo po ramenu. Peteru iza leđa, pokazao mi je oveću tubu. „A ovo?“ Pogledao sam ga začuđeno, suzdržavajući se od smeha. „Šta će nam to? To je vazelin. I prekini sa čeprkanjem.“ Tio je Petera okrivljavao za naše nespavanje i tražio je način da mu se osveti. Peter je, istovremeno, naslućivao sam, žudeo da mu se tako svetimo, pa da onda zbog toga ispaštamo u njegovu korist. U Zagrebu smo, kod visoke žičane ograde koja je okruživala Sajmište, izišli, razmenili adrese, i zahvalili se Peteru, predanom Bogu i lišenom naše masaže i ljubavi. „Hvala mnogo i doviđenja!“ *Vielen Dank, Auf Wiedersehn.*

U Zagrebu takođe imam rođake, idem kod njih i zatim se vraćam, rekao je Tio. Ja sam rekao da nastavljam. Otišao sam, dabome, na železničku stanicu i opet se ukrcao u voz, prvi koji je išao na Zapad. Nisam imao novca. Bio sam gladan i neispavan. Spadao sam s nogu. Putovao sam bez vozne karte. Uspešno sam

izbegao konduktera. Kad je voz stao u Kranju, shvatio sam namah da bi moj cilj mogao biti upravo Kranj. Tu sam imao nezavršeni posao. A imao sam i adresu za taj posao. Jedini značajan posao za mene sedamnaestogodišnjaka mogla je tada biti samo ljubav. Bila je to neostvorena ljubav započeta neki mesec ranije, u proleće, u parku kod zrenjaninskog fudbalskog stadiona.

Tog proleća upoznao sam Natašu na svejugoslovenskom atletskom festivalu. Mada sam upravo završio za hemijskog tehničara, voleo sam poeziju i bio član Kluba mladih pisaca. Uz to, igrao sam fudbal u omladinskom timu domaćeg *Proleter*a, bio veslač, u četvercu, u veslačkom klubu, a i svakodnevno trenirao trčanje na dvesta i četiristo metara. Obožavao sam sportska takmičenja i šta sve još nisam bio! Stonoteniser, mačevalac, rukometas, vaterpolista... Iako smo bili sličnih godina, Nataša je bila razvijenija od mene. Kakve noge, moćna pluća, nesumnjivo darovita sprinterka. Kad se nadmetala, pljeskao sam joj kao lud. Potom bih joj pritrčao i hvalio je do nebesa. A ona je pokazivala da joj se sviđa moja privrženost. Tokom tih nekoliko dana s njom na festivalu mladih atletičara prožimalo me je rajsko osećanje da mi je sve poklonjeno ili makar da mi je sve dostupno. Ljubili smo se poslednje večeri festivala na klupi u parku, a onda sam je poveo u žbunje i svukao joj gaćice. Nisam, međutim, bio iskusan, i događaj se okončao polovično. Dok smo, potom, išli ulicama, zamolila me je da joj vratim gaćice koje sam zgužvane stiskao u džepu. I ja sam

joj ih vratio kao da zapečaćujem našu ljubav. Nataša je bila iz Kranja.

Pronašao sam Natašu. Upoznao njenu majku i majku njene majke. Samo njih tri su živele u stanu. Gledali smo televiziju. Kapci su mi padali i glava mi je najzad nepovratno klonula. Jedva su me, u polusnu, tri žene odnele do postelje. Spavao sam do sutradan, s tim da sam se ipak izjutra prenuo iz obeznanjenosti i ustao. Šetali smo gradom. Bilo mi je jasno da moj ljubavni posao nikad neće biti dokrajčen. Vratio sam se do Beograda vozom, ponovo se švercujući. To mi se činilo lakše i izvesnije od auto-stopiranja. U Beogradu sam, na stanici Dunav, prvi put ušao u šinobus, koji mi je izgledao kao čudovišan spoj autobusa i voza, i njime se vratio tadašnjoj kući.

Nisam odustajao od bežanja, ali postao sam svestan da je svaka moja želja za bekstvom uvek želja za ljubavlju. U glavi su mi se red vožnje i red ljubavi smenjivali. Rekao sam sebi: iako šinobus nije pravi voz, ipak dovoljno liči na njega. Kreće se šinama, a svi smo u velikom vagonu kao jedinstvena porodica. Sledeći put sam bežao šinobusom. Pošao sam na suprotnu stranu, prema Kikindi, jer sam hteo u Segedin, Budimpeštu, Prag, na Baltik, i dalje na sever, možda do Severnog pola. Poneo sam i svoj pasoš koji sam na jedvite jade iskamčio od vlasti, jer u početku su odbijali da mi ga izdaju. Osnovano su se bojali da se više nikad neću vratiti. Nisam ispunio vojnu obavezu, i ne bih se vratio. Ako je prelazak

današnjih granica tegoban, neću da ih udvostručavam povratkom preko istih.

Stigao sam do Kikinde i pomislio na jednu od svojih školskih drugarica koja je bila baš iz Kikinde. Prošle zime sam je, u najgušćoj uličnoj senci, pri čemu nam je jaka mesečina obasjavala samo lica, nekoliko večeri ljubio i milovao joj gole grudi ispod crvenog štofanog kostima čiji sam joj gornji deo raskopčao. Neću njene grudi da poredim s kajsijama još nedozrelim, tvrdim, ali već ukusnim, naprosto zato što mi neće iščileti iz pamćenja i ostaće u njemu kao nezaboravne. A šal koji sam nosio dugo mi je još mirisao na njih. Verovao sam da s njom mogu da idem do kraja, do njenog polutara koji je svakako topliji od polarnog pojasa ka kojem sam se sad uputio i koji je, taj polutar, za mene istovremeno bio vrela crna Afrika i onaj magični Bermudski trougao u kojem brodovi i avioni odjednom netragom nestaju. Čitav dan sam krstario Kikindom pokušavajući da nađem njenu kuću. Raspitivao sam se kod prolaznika. Nisu znali niti čuli ili su me pogrešno upućivali. Dve ili tri godine ranije sam bio u Kikindi do koje sam dospao biciklom. Biciklistička etapa od pedesetak kilometara. Ali tada nisam dovoljno dobro upoznao mesto i bilo mi je kao da sam prvi put u njemu. Osećao sam se kao potpuni stranac koji predveče stiže u nepoznato naselje, uveren da je pozvan da dođe, a niko ga od onih koji su ga pozvali ne čeka, jer su jednostavno zaboravili na njega. Istrajnost mi se isplatila. Kuću sam našao, ali

Zlate nije bilo kod kuće. Njeni roditelji mi rekoše da je otišla u Novo Miloševo, kod neke svojte. To je desetak kilometara od Kikinde. Uhvatio sam šinobus i ubrzo bio u selu. Kad me je videla, Zlata je raširila oči. Otišli smo u pojat, u dno bašte, ali zamolila me je da ne tražim od nje ono što ne sme da mi da. I nisam tražio, iako sam žudeo. Da mi je i dala, nekako mi se činilo da ni tada ne bih umeo to da uzmem. Uostalom, ljubav i nije u uzimanju. Sve vreme sam čuo kvocanje iz obližnjeg kokošarnika.

Poslednji šinobus iz Novog Miloševa nije išao na sever nego tamo odakle sam tog jutra krenuo. Kao da mi je bio pisan još jedan neuspeh u mom bekstvu. U tom noćnom šinobusu nije bilo nikoga osim mene i jedne starice. Sitna starica, sva odevena u crninu, s pletenom ogromnom maramom čija su dva kraja prekrštena pod bradom, preko ramena prebačena na leđa i onda provučena ispod oba pazuha i najzad vezana u čvor na grudima. Držala je veliku korpu u krilu. Korpa je bila pokrivena šarenim kariranim platnom koje se vedro isticalo naspram crnog ruha, a iz korpe se sve vreme čulo pijukanje. Šinobus je jurio kroz mrak. Na jednoj od stanica ušla su dvojica milicionera, bacili letimičan pogled po pustom vagonu, kao da staricu i mene nisu ni videli, i odmah izišli. Ako su nekog tražili, mi nismo bili oni koje su tražili, mada čovek nikad ne može znati da li se nalazi na nekoj poternici i da se njegovo hvatanje i hapšenje samo smišljeno odlaže. Kad sam odahnuo,

preplašen da će da me legitimišu i traže kartu koju nisam kupio, vagon se, polazeći sa stanice, neočekivano jako trznu i staričina korpa se prevrte, pa se iz nje prosuše pilići. Beli i žuti sirotani, valjda su se juče tek izlegli iz jaja. Počeli su, kako mi se činilo još većma zapijukavši, da trčkaraju po vagonu, njih tridesetak. Starica me je iz svoje marame pogledala izbezumljeno. Pilići su jurili između sedišta kao da je reč o bunjištu, a ne naprednom prevoznom sredstvu kao što je šinobus. Počeo sam i ja da jurim za njima. Bauljao sam prolazom između sedišta, zavlacio glavu ispod sedišta. Pilići su pijukali, a ja sam ih, četvoronoške i puzeći, vabio. Nisam mario ni za ispljuvke i dečje izbljuvke, kao ni za opuške, slamke, rasušeno blato po podu. Zapahnuo me je i užegli zadah stopala svih koji su nekad putovali ovim šinobusom, a onda su se rasuli poput ovih pilića ko zna kuda. „Pi-pi-pi, maleni moji, ne bežite, idete kod mamice“, pijukao sam i ja. Lov na piliće potrajao je dobrih pola sata. Možda i duže. Svako pile, do poslednjeg, uhvatio sam, poljubio u glavicu ili kljun, i pažljivo ga smeštao u korpu koju je starica držala, pri čemu me je ona, sa svakim vraćenim piletom, pogledala sa zahvalnošću, nikad ne izustivši ni reč. U vagonu se, osim prigušenog brujanja motora, čuo samo pileći žamor i moj promukli glas nežnog pozivanja.

A onda je šinobus stao. Ponoć je prošla. To je moja stanica. Bila je u tami. Samo su žute svetiljke sijale kroz vagona okna i slabašno obasjavale metar-dva perona. Napustio sam šinobus s pilićima ili je šinobus mene

napustio, odlazeći prema granicama svitanja. Jedino se nadam da me barem pilići i šinobus nisu zaboravili, ako me već sve nekadašnje ljubavi više ne pamte. Šinobus je, uprkos svim mojim promašajima koji su mi postepeno mrvili srce, bio nekako pouzdana pojava. Da, taj šinobus je svojim izgledom srebrnog kovčega na šinama bio svojevrsni znak napretka sveta, dokaz da ću jednom dospeti do cilja, ma koliko cilj bio nerazgovetan. Ali ni šinobusa više nema u mome životu, ni pilića.